

Poletje.

Ej, na polje, na prostrano pohitim zarana, v vetru veje polno klasje, zlata je poljana.	Težko ziblje, težko klanja zorna se pšenica — to ponosno se vpogiblje naših polj kraljica!
--	--

Tu so žetve krasni časi,
 njiva že je zrela
 in ženica — prepelica
 bo med žitom pela.

Tabor.

Pesem.

Ko oklenil si se mene in me prosil: Bodi moja! pogled moj ti je iskreni odgovoril: Tvoja, tvoja!	Ptice so prisluškovale tihi moji izpovedi, rože v mojem vrtu lahno klanjale se tej besedi . . .
---	---

Zlato solnce pa v dveh srcih
 kres ljubezni je užgalo —
 in nebo azurno gori
 srečo duš dveh blagrovalo . . .

Kristina.

Ej, če bi vedel!

Zvezde so utonile, rože se poskrile, dušica moja tudi bi ušla.	Zunaj mraz ledeni, zunaj mrak megleni . . . Kam, ne vem, ah, kam! dušico naj dam?
---	---

Ko bi ji sestrico
 znala za družico,
 ali bratca, ej!
 če bi vedel k njej . . .

Vida.